

APA, MIKOR JÖN A MIKULÁS?

© Markus Majaluoma and WSOY
First published by Werner Söderström Ltd in 2005 with the
Finnish title *Isä, koska joulupukki tulee?*.
Published by arrangement with Bonnier Rights Finland,
Helsinki.

Fordította Jankó Szép Yvette

A könyv a FILI – Finnish Literature Exchange alapítvány
támogatásával jelent meg.

FILI FINNISH
LITERATURE
EXCHANGE

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

nka
Nemzeti Kulturális Alap

© Koinónia, 2016
© Hungarian translation © Jankó Szép Yvette, 2016

A Koinónia Könyvkiadó tagja az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének,
a Magyar Gyerekkönyvkiadók Egyesülésének és
a Romániai Magyar Könyves Céhnek.

írta és rajzolta:

Markus Majaluoma

Koinónia • 2016

Amikor a madarak felkerekednek és elindulnak melegebb vidékre, amikor hullani kezdenek a fákról a levelek, akkor búcsúzik a nyár, és kopogtat az ős. Mi árulkozik még az ős beálltáról? Az, hogy Rózsadombi Benedek eszeveszett gereblyézéssel kezd. A Rózsadombi gyerekek, Oszi, Vejnő és Annamari is kijönnek az udvarra segíteni. Csakhogy... ma mintha gond felhőzné a homlokukat.

– Csak nincs valami baj, óhaj, sóhaj? – kérdezi Apa.

– Hogyne volna, nem is kicsi – felelik a gyerekek a homlokukat ráncolva. – Apa... hmm, mikor is jön a Mikulás?

Apa abbahagyja a gereblyézést, és lázasan kutatni kezd az emlékezetében, hogy mi a csudát is válaszolt ugyanerre a kérdésre tavaly ilyenkor? Végül aztán eszébe jut.

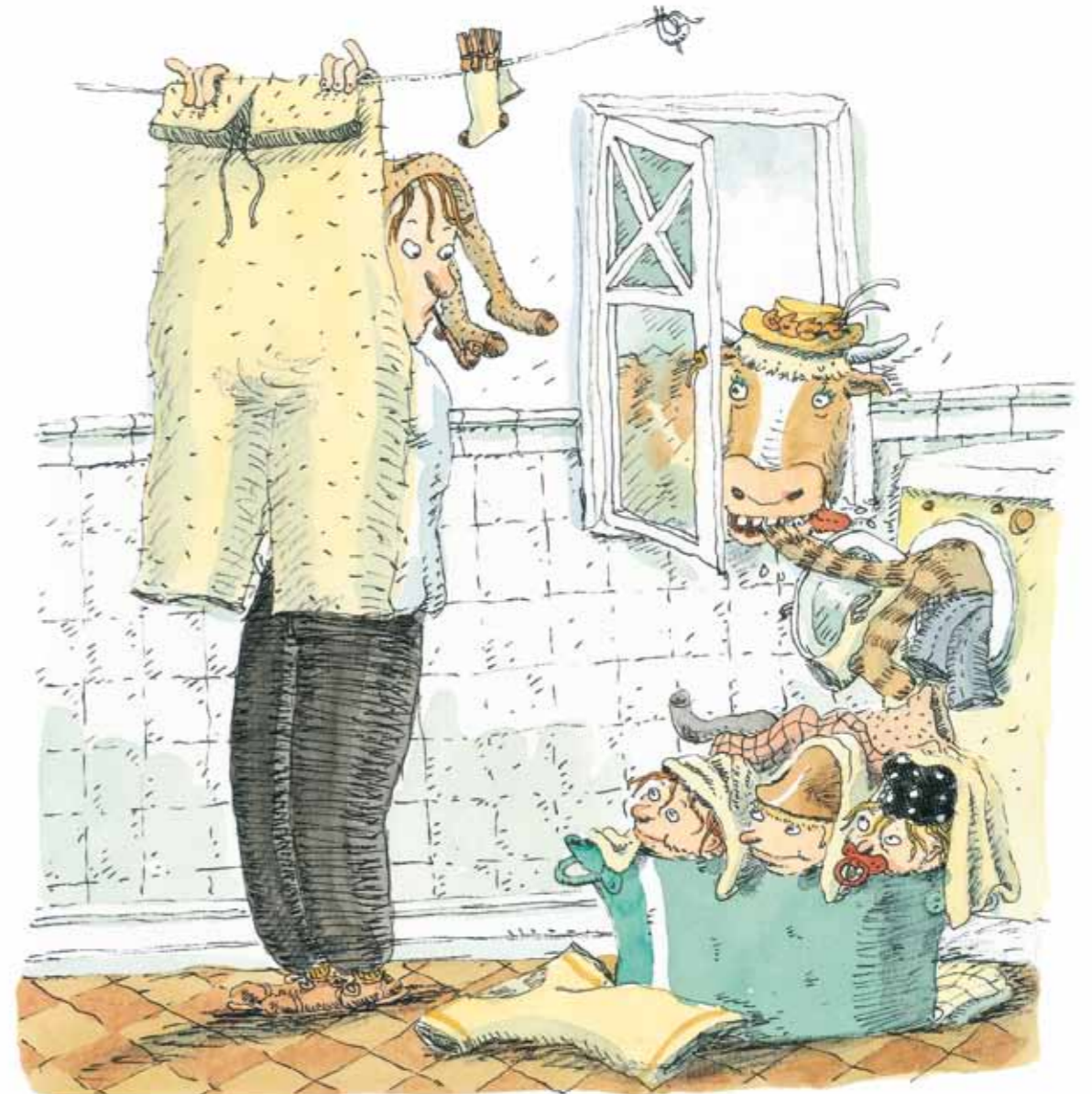
– Drága pici gyermekeim – válaszolja ünnepélyesen –, először is eljön az őszelő, utána pedig, mint tudjuk, az ős dereka. Azután érkezik majd az ősutó. Az ősutó nyomában betoppan a kora tél, aztán, amikor majd csattog a fagy, és hull a pelyhes fehér hó, na, akkor kezdjük el várni a vén zúzmaraszakállút!

Telnek-múlnak az őszi napok, Apa épp ruhát tereget a fürdőszobában. A gyerekkommandó hirtelen újra rajtaüt, és sarokba szorítja:

– Mondd csak, Apa, egészen pontosan hány éjszakát és hány napot kell várni addig, ameddig megjön az a Mikulás?

Ekkor Apa felsóhaj, megvakarja nem létező szakállát, és számodozni kezd az ujjain.

– Hogy a rénszarvas rúgja meg, na, várjatok csak! Hajszálpontosan, vagyis – hacsak a világ nagy vekkere meg nem áll – nem többet, nem kevesebbet, mint hatvannégyet kell aludni, amíg a Mikulás megérkezik, méghozzá délután negyed hatkor. Remélem, ez most egyszer s mindenkorra világos számotokra!

Ismét eltelik néhány nap.
A pázsitot reggelre zúzmara lepi be,
és a pocsolyák befagynak éjszaka.
Úgy tűnik, itt járt a tél az éjjel, itt
kódorgott az udvaron, és unalmá-
ban korcsolyapályává fagyasztotta
az ösvényt.

– Apa, most, hogy már csattog a fagy, meg csúszik minden, most mi a hely-
zet azzal a Mikulással? – kérdezik a gyerekek. – Most akkor jön, vagy sem?
Apa érzi, ahogy a jéghideg pocsolyavíz felfele szívárog a hátsó fertályán.
– Ide hallgassatok, nekem nincs már türelmem ehhez a kérdezősködéshez:
„Mikor jön a Mikulás, mikor jön a Mikulás?” A Mikulás akkor jön, amikor az
munkaköri kötelessége. Vannak helyek, ahová december elején látogat el, de
ide hozzánk, a messzi északra az utolsó munkanapján: DECEMBER
HUSZONNEGYEDIKÉN! Egyetlen nappal sem előbb, egyetlen nappal se
később! Addig nuku Mikulás! Világos?

Eltelik két nap. Rózsadombiéknál szállingózni kezd az első hó. A hópelyhek
lustán kavarnak, mint valami csillogó felhőcafatok, és nagyon finomak. Egy-
szeriben karácsonyi hangulat kerekedik. A gyerekek vidáman visítoznak:
– MA-MA, APA, MA JÖN A MIKULÁS!

Apa beparancsolja a gyerekeket a házba. Mindhármuk kezébe egy-egy karácsonyi festménynek látszó tárgyat nyom, tele apró, nyitható ablakocskákkal, és türelmesen elmagyarázza:

– Minden napra jut egy ablak. Mögötte ott lapul egy angyalos matrica és egy csokibogyó. Amikor minden angyalt begyűjtöttetek, és az összes csokoládét megettétek, csak akkor fog úgy hullani a pelyhes, akkor jön el a Mikulás. Megértettétek? Akkor lesz itt békesség földön az embernek, mennyből az angyal meg áldott karácsony!

Estefelé, miután a naptár összes angyalát előbányászta, és egy dobozkába rejtette, a csokikat pedig egytől egyig elpusztította, Annamari újra kémlelni kezdi a tájat az ablakon keresztül.

Apa rákérdez:

– Annamari, csak nem azt képzeled, hogy ha együltő helyedben behabzsolod az összes csokit, akkor a Mikulás, csiribí-csiribá, megjelenik az udvaron?

De Annamari nem válaszol. Oszi és Vejnó szavát se hallani. A kalendáriumait rázogatják, és a csokoládédarabkák halk zörgölődését hallgatják. Komoly arccal még egyszer számba veszik az ablakocskákat.

– Még huszonnégy napot kell várni karácsonyig – súgja meg Apa, – huszonnégy ajtócskát kell kinyitni, azaz huszonnégyet kell aludni.

Aznap éjjel – és minden ezt követő karácsonyváró éjszakán – a gyerekek csodás álmokat látnak mesés ajándékokról, amíg a nagy nap el nem érkezik.

Így megy ez évről évre, de azon a bizonyos karácsonyon egy kis hiba csúszott a számításba...

